

ZALÁN TIBOR

A Versek a hagyatékból-ciklus hiányai – avagy régi motívumok felébresztése

FESTETLEN KÖVEK

Reggel a vizekkel küzdött Délelőtt köveket
gyűjtött hogy megfesse őket valaki Akiről
azt sem tudhatja kedves vagy csak figyelmes felé
Később olyan tág a délután mint a tenger és
olyan a létérzete akár a megfestendő
kő Nem csak a kő terhe mi kerül rá De az ő
sorsa hogy kinek üzen az ecsetet fogó kéz
Éjjel a teraszon a cigarettáját a szél
szívta végig Két ujj között a semmi égett
A derűről írt neki éjjel és hogy ne vegye
olyan komolyan az életet Tűnődik ezen
hogy élet és derű A függönyt huzat csapkodja
Minden oka megvan hogy boldog legyen És minden
ahhoz hogy ne Távolabb megfeneklett kék hajó

SZÉTMÁZOLT TÉRKÉP

Úgy került elő mintha soha nem ment volna el
Örökre Pedig tudta igen Egy pillanatra
ismét fölbukkant a remény – matrac a mélységből
melybe kapaszkodva túlsodródhattak volna a
veszélyes zátonyokon Csak a maradók miatt
vesztegettek időt Így banálisba fordult át
utolsó kísérletük menekülésre Közben
visszatért a fekete habzás A sértett hajó
tombolt Teste paraszával tükrök előtt kellett
vergődését lehűtenie Hiba volt a hús
émelygése is benne A szégyen szétmázolta
a szabadságba vivő utak térképrendszerét
Magát lemeztelenítve kért menekülést De
a matrac már lemerült szomjazó halottjával